TRIBUNALENS DOM (åttonde avdelningen)

den 17 december 2010 *

I mål T-460/08,

Europeiska kommissionen, företrädd av A. Aresu och A. Caeiros, båda i egenskap av ombud,

sökande,

mot

Acentro Turismo SpA, Milano (Italien), företrädd av advokaterna A. Carta och G. Murdolo,

svarande,

angående en talan väckt av kommissionen med stöd av artikel 153 EA om att svaranden ska förpliktas betala påstått förfallna belopp jämte dröjsmålsränta med anledning av tjänstekontrakt nr 349-90-04 TL ISP I, rörande organisering av tjänsteresor för anställda vid Gemensamma forskningscentret,

* Rättegångsspråk: italienska.

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av ordföranden M.E. Martins Ribeiro samt domarna S. Papasavvas och N. Wahl (referent),

justitiesekreterare: förste handläggaren J. Palacio González,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 11 februari 2010,

följande

Dom

Avtalsbestämmelser

1 Den 6 april 1990 ingick Europeiska atomenergigemenskapen (Euratom), företrädd av Europeiska gemenskapernas kommission, ett avtal med Acentro Divisione Turismo SpA, sedermera benämnt Acentro Turismo SpA (nedan kallat Acentro), om tillhandahållande av tjänster, nr 3949-90-04 TL ISP I (nedan kallat avtalet).

2 I avtalet stadgades att Acentro i kommissionens intresse skulle organisera tjänsteresor för anställda vid Gemensamma forskningscentret (JRC) i Ispra (Italien).

3 Enligt artikel 2.1 i avtalet ingicks detta inledningsvis för en tvåårsperiod med början den 1 oktober 1990. Avtalstiden förlängdes sedan med fyra år genom en första ändring undertecknad i Ispra den 11 augusti 1992, sedan med sex år genom en andra ändring undertecknad i Ispra den 7 juli 1994 och slutligen med sex månader genom en tredje ändring undertecknad i Ispra den 9 september 1996.

4 Enligt artikel 6.2 i avtalet förband sig Acentro att tre gånger i månaden sammanställa analytiska förteckningar över fakturorna, vilka svarade mot levererade färdbevis, och sända dessa till behöriga tjänstegrenar inom kommissionen, jämte förteckningar över eventuella övriga kostnader. Dessa tjänstegrenar skulle därefter betala ut ersättning för detta inom 60 dagar efter det att nämnda förteckningar getts in.

5 I artikel 7 i avtalet tillerkände Acentro kommissionen rätt till tre typer av ekonomisk ersättning:

— Företaget skulle betala en avgift beräknad ”på grundval av 3 procent av priserna för internationella flygbiljetter” (artikel 7.1).

— Acentro skulle stå för en del av kostnaderna för företagets nyttjande och underhåll av de lokaler som kommissionen tillhandahöll inom anläggningen i Ispra, bland annat beträffande kostnader för städning, värme, luftkonditionering och el, enligt de villkor som fastställts i bilaga 1 till avtalet (artikel 7.2).

— Företaget skulle stå för kostnaderna för den löpande verksamheten och för utförandet av de uppgifter som det anförtrotts, samt kostnaderna för telefoni, telex och telefax (artikel 7.3).

6 Enligt artikel 8 i avtalet skulle kommissionen varje halvår översända en faktura till Acentro avseende ovannämnda ekonomiska ersättningar som företaget skulle betala inom 30 dagar från dagen för mottagandet.

7 I artikel 15 i avtalet stadgas följande:

”15. 1. Italiensk rätt ska gälla för detta avtal.

15. 2. Europeiska gemenskapernas domstol är ensam behörig att avgöra tvister mellan de avtalsslutande parterna avseende detta avtal.”

8 I avtalet stadgas också, i enlighet med artikel 1341 andra stycket i den italienska civillagen (codice civile, nedan kallad civillagen), att den föreskrivna skiljedomsklausulen måste undertecknas en andra gång i en separat handling.

9 I artikel 1341 andra stycket i civillagen föreskrivs att ”klausuler vari fastställs särskilda begränsningar av eller undantag från domstolarnas behörighet är giltiga endast om de specifikt bekräftats skriftligen”.

Bakgrund till tvisten

10 Efter det att avtalets giltighetstid löpte ut den 31 mars 1997 konstaterade de behöriga tjänstegrenarna inom kommissionen att Acentro inte hade betalat två fakturor, som kommissionen ställt ut på grundval av artikel 8 i avtalet, närmare bestämt

— faktura nr 97170/REE av den 19 maj 1997 på 1 566 571 italienska lire (ITL), angående kostnaderna för att tillhandahålla lokaler från den 1 september 1996 till den 31 mars 1997, och

— faktura nr 97182/REE av den 19 maj 1997 på 75 042 795 ITL, angående avgiften på 3 procent på priserna för internationella flygbiljetter för tiden mellan den 1 oktober 1996 och den 31 mars 1997.

11 Genom skrivelse av den 2 september 1997 anmodade kommissionen Acentro att betala beloppet avseende de två fakturorna i fråga inom 15 dagar efter det att företaget mottagit påminnelsen.

12 Genom skrivelse av den 12 september 1997 besvarade Acentro kommissionens skrivelse av den 2 september 1997. I sitt svar gjorde företaget gällande att ett sammanlagt belopp på 22 257 166 ITL, som kommissionen var skyldig företaget, skulle dras av från det belopp på totalt 76 609 366 ITL som kommissionen krävt. Företaget meddelade vidare att det inte avsåg att betala den resterande skulden, eftersom det ansåg sig ha rätt att kvitta den fordran på 29 328 000 ITL som det hade efter att ha uppfyllt tjänsteavtalet Phare nr 96-0781.00, som företaget ingått med Europeiska gemenskapen den 23 juli 1996 i Milano (Italien).

13 Kommissionen godtog principiellt att Acentro skulle få kvitta sin fordran mot kommissionen, avseende uppfyllandet av detta avtal, mot företagets skulder till kommissionen. Den stämde därför av respektive avtalsparts skulder och fordringar avseende räkenskapsåret 1997.

14 Kommissionen beaktade därvid, utöver de fakturor som nämns ovan i punkt 10, sex fakturor avseende telefonkostnader som Acentro inte hade betalat, fakturorna nr 97171/REE, 97172/REE, 97173/REE, 97174/REE, 97175/REE och 97176/REE. Totalbeloppet uppgick då till 80 501 938 ITL. Den beaktade därefter de fakturor som nämns i de analytiska förteckningar över år 1997 som Acentro sänt och som företaget ännu inte betalat, vilka uppgick till sammanlagt 54 367 200 ITL. Kommissionen fann således att betalningsbalansen var 26 134 738 ITL (13 497,46 euro) i dess favör och konstaterade att Euratom således hade en fordran mot Acentro på motsvarande belopp.

15 Genom rekommenderad försändelse med mottagningsbevis av den 31 maj 2002 underrättade kommissionen Acentro om denna slutsats och förelade företaget att betala 13 497,46 euro inom 15 dagar efter mottagandet av nämnda försändelse.

16 Genom skrivelse av den 10 juni 2002 informerade Acentro kommissionen om att företaget inte avsåg att betala skulden, eftersom det ansåg att den kunde kvittas mot företagets fordran mot Euratom med anledning av tjänsteavtalet Phare nr 96-0781.00.

17 Genom rekommenderad försändelse med mottagningsbevis av den 11 november 2002 krävde kommissionen att Acentro skulle betala 13 497,46 euro.

18 Genom skrivelse av den 20 november 2002 besvarade Acentro kommissionens skrivelse av den 11 november 2002. Företaget upprepade sin ståndpunkt och vidhöll att den inte avsåg att betala skulden.

19 Genom rekommenderad försändelse med mottagningsbevis av den 20 januari 2004 anmodade kommissionen på nytt Acentro att betala 13 497,46 euro.

20 Då Acentro inte efterkom detta åläggande, gav kommissionen en italiensk advokat i uppdrag att kräva in det belopp den ansåg sig ha en fordran på. Då problemet inte löstes och Euratom inte kunde driva in sin fordran mot Acentro, beslutade kommissionen att väcka talan vid förstainstansrätten med stöd av skiljedomsklausulen i artikel 15 i avtalet.

Förfarandet och parternas yrkanden

21 Kommissionen har väckt förevarande talan enligt artikel 153 EA genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 oktober 2008.

22 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 11 februari 2010.

23 Vid förhandlingen begärde kommissionen tillåtelse att få tillföra akten vissa kompletterande handlingar angående fordran. Acentro bestred denna begäran. Handlingarna i fråga har inte tillförts akten.

24 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— förplikta Acentro att betala ett kapitalbelopp om 13 497,46 euro,

— förplikta Acentro att betala 2 278,55 euro i dröjsmålsränta för tiden fram till den dag då förevarande talan väcktes samt ytterligare dröjsmålsränta för tiden efter den dagen tills kapitalbeloppet erläggs, enligt en räntesats som fastställs senare i enlighet med italiensk lag,

— förplikta nämnda bolag att betala dröjsmålsränta på den dröjsmålsränta som redan upplupit när förevarande talan väcktes, med ett belopp som fastställs senare på grundval av dagen för betalning av nämnda ränta och i enlighet med den räntesats som stadgas i italiensk lag, och

— förplikta Acentro att ersätta rättegångskostnaderna.

25 Acentro har yrkat att tribunalen ska

— fastställa att någon giltig prorogationsklausul inte föreligger eller i varje fall inte kan tillämpas och följaktligen avvisa talan, eller

— ogilla alla de yrkanden som kommissionen framställt, samt

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

26 Utan att formellt göra en invändning om rättegångshinder genom särskild handling, i enlighet med artikel 114 i tribunalens rättegångsregler, har Acentro yrkat att talan ska avvisas av det skälet att tribunalen saknar behörighet.

27 Acentro har gjort gällande att klausulen i artikel 15.2 i avtalet, enligt vilken Europeiska gemenskapernas domstol är exklusivt behörig att pröva tvister avseende avtalet, inte hade blivit föremål för någon specifikt skriftlig bekräftelse när avtalet ingicks och att denna klausul därför, enligt avtalet självt, med hänvisning till artikel 1341 i civillagen, saknar verkan. Tribunalen är därmed inte behörig, och talan ska följaktligen avvisas.

28 Kommissionen anser att klausulen i artikel 15.2 inte omfattas av formkraven i artikel 1341 andra stycket i civillagen.

29 För det första är nationell rätt tillämplig enbart på frågor som inte uttryckligen regleras i avtalet eller, i oklara fall, vid tolkningen av en avtalsbestämmelse. Klausulen i artikel 15.2 i avtalet, som ger domstolen exklusiv behörighet, framstår dock som ytterst klar och tydlig, och det kan knappast finnas några rimliga tveksamheter beträffande dess innehåll och betydelse.

30 För det andra kan artikel 1341 andra stycket i civillagen inte vara tillämplig i förevarande fall. Kommissionen anser för det första att artikel 153 EA inte innehåller något krav på en särskild skriftlig bekräftelse av skiljedomsklausuler. Enligt kommissionen strider en nationell bestämmelse enligt vilken en sådan klausul uttryckligen måste överenskommas i en särskild skriftlig handling oundvikligen mot såväl ordalydelsen som andan i nämnda bestämmelse i Euratomfördraget, vilket har företräde framför nationell rätt. För det andra kan det enligt Corte suprema di cassazione (den italienska kassationsdomstolen) inte krävas någon särskild skriftlig bekräftelse för avtal som ingås med offentliga organ på grundval av upphandlingsförfaranden, såsom i förevarande fall. För det tredje kan kravet på en särskild skriftlig bekräftelse endast göras gällande i situationer där det råder en uppenbar obalans mellan de avtalsslutande parterna. Enligt kommissionen kännetecknades avtalet uppenbart av ett typiskt ”business to business”-förhållande och var resultatet av förhandlingar mellan professionella aktörer fullt medvetna om vad förhandlingarna gällde.

31 För det tredje har kommissionen gjort gällande att om inte bara nationell rätt utan även den specifika bestämmelsen i artikel 1341 andra stycket i civillagen ska tillämpas på vad som stadgats i avtalet – vilket den bestritt – så har Acentro, vid de förhandlingar som följde på anbudsinfordran, till fullo och ovillkorligen samtyckt till att skiljedomsklausulen skulle tas in i avtalet.

Tribunalens bedömning

32 Tribunalen konstaterar inledningsvis att den är behörig i de fall som räknas upp i artikel 225 EG och artikel 140 A EA, såsom preciseras i artikel 51 i domstolens stadga. Enligt dessa bestämmelser är tribunalen endast behörig att pröva avtalstvister om talan väckts med stöd av en skiljedomsklausul. Denna behörighet, grundad på en

skiljedomsklausul, är ett undantag från grundläggande rättsprinciper och ska därför tolkas restriktivt (domstolens dom av den 18 december 1986 i mål 426/85, kommissionen mot Zoubek, REG 1985, s. 4057, punkt 11).

33 Enligt rättspraxis bestäms unionsdomstolarnas behörighet att med stöd av en skiljedomsklausul avgöra en avtalstvist endast utifrån bestämmelserna i artikel 238 EG och artikel 153 EA och utifrån vad som anges i skiljedomsklausulen, utan att bestämmelser i nationell rätt som påstås utgöra ett hinder för domstolarnas behörighet kan åberopas (domstolens dom av den 8 april 1992 i mål C-207/90, kommissionen mot Feilhauer, REG 1992, s. I-2613, punkt 13, och av den 6 april 1995 i mål C-299/93, Bauer mot kommissionen, REG 1995, s. I-839, punkt 11).

34 I förevarande fall innehåller avtalet en skiljedomsklausul i den mening som avses i artikel 153 EA, vilken pekar ut unionsdomstolarna som behörig domstol.

35 Avtalet ingicks den 6 april 1990. Däremot har kommissionens avtalspart inte undertecknat skiljedomsklausulen en andra gång i en separat handling.

36 Även om det enligt den nationella rätt som är tillämplig på avtalet fordras en särskild bekräftelse, är skiljedomsklausulen i fråga dock inte ogiltig om en sådan saknas.

37 Det framgår av ovan i punkt 33 angiven rättspraxis att även om ett avtal, som innehåller en skiljedomsklausul i den mening som avses i artikel 238 EG och artikel 153 EA, regleras av det lands nationella rätt som stadgats i avtalet, bestäms unionsdomstolarnas

behörighet enbart av det aktuella fördraget och av bestämmelserna i själva skiljedomsklausulen. Nationell rätt kan således inte utgöra ett hinder för unionsdomstolarnas behörighet. Denna rättspraxis är även tillämplig under de omständigheter som råder i förevarande fall, där det enligt avtalet i sig fordras en särskild skriftlig bekräftelse.

38 Av vad som anförts och av ovannämnda rättspraxis följer att tribunalen är behörig att pröva tvisten, med stöd av artikel 153 EA och artikel 15.2 i avtalet.

Prövning i sak

Yrkandet om betalning av det utestående kapitalbeloppet

— Parternas argument

39 Kommissionen anser att det är styrkt, i enlighet med avtalet, att Euratom har en fordran på 13 497,46 euro och att denna fordran därför är klar och förfallen. Vidare har Acentro i enlighet med artikel 1219 första stycket i civillagen ålagts att betala på lagenligt sätt och genom betalningsföreläggande.

40 Kommissionen har förklarat att den beräknat storleken på fordran utifrån de relevanta fakturor den innehar, vilka avser de tre typer av ekonomisk ersättning som Acentro ska betala enligt artikel 7 i avtalet, nämligen avgiften på 3 procent av priset för internationella flygbiljetter (faktura nr 97182/REE för perioden från den 1 oktober 1996 till den 31 mars 1997), kostnaderna för att tillhandahålla lokaler i Ispra (faktura nr 97170/REE för perioden från den 1 september 1996 till den 31 mars 1997) och kostnaderna för den löpande verksamheten (fakturorna nr 97171/REE, 97172/REE, 97173/REE, 97174/REE, 97175/REE och 97176/REE, vilka huvudsakligen avser Acentros samtliga telefonkostnader för mars 1997 samt januari–mars, maj och juni 1996).

41 Som svar på Acentros argument att kommissionen inte lagt fram tillräcklig bevisning för telefonfakturorna, har kommissionen gjort gällande att faktureringen skedde i enlighet med artikel 8 i avtalet och att Acentro inte på något sätt invänt mot hur detta skedde. Den har tillagt att Acentro aldrig ifrågasatt innehållet i de åtta ovannämnda fakturorna, vari telefonfakturorna ingår.

42 Dessutom har den tid som förflutit stor betydelse i förevarande mål. Kommissionen har därvid påpekat att skyldigheten att behålla de fakturor som avser avtalet enligt italiensk rätt varar i tio år för civilrättsliga ändamål och i fem år för skatterättsliga. Kommissionen har således varit mer än omsorgsfull, med tanke på att den bevarat dokumentationen längre tid än vad som fordras enligt italiensk rätt.

43 Enligt kommissionen är, med tanke på den långa tid Acentro tagit på sig att reagera, det underlag försvunnet, som skulle göra det möjligt att klart och väldokumenterat slå fast fordringar och skulder inom ramen för de finansiella transaktionerna med anledning av avtalet, eller svårt att återskapa så här tolv år efter det att de faktiska omständigheterna ägde rum.

44 Svårigheten att inhämta uppgifter om telefontrafiken från den dåvarande leverantören av dessa tjänster hänger också samman med att Acentro valde att använda Ispra-anläggningens telefonväxel för de samtal som erfordrades för de tjänster som Acentro tillhandahöll. Detta val gjorde det nödvändigt att fakturera kostnaderna för Acentros nyttjande av kommissionens tjänster separat. Enligt gemenskapslagstiftningen och den nationella lagstiftningen om uppgiftsbehandling och skydd för privatlivet, fick dessa uppgifter inte bevaras långsiktigt.

45 Kommissionen har vidare, med hänvisning till skriftväxlingen med Acentro, gjort gällande att företaget aldrig bestritt att fordringen i fråga existerar utan hävdat att den ska kvittas mot en annan fordran som företaget påstod sig ha mot kommissionen efter att ha uppfyllt tjänsteavtalet Phare nr 96-0781.00. Enligt kommissionen innebär en sådan kvittning med nödvändighet att Acentro medger att det är skyldigt de angivna beloppen.

46 Vad gäller kvittningen i sig har kommissionen, som inte medgett att den har någon skuld till Acentro med anledning av tjänsteavtalet Phare nr 96-0781.00, förklarat att den kvittning som Acentro föreslagit enligt artiklarna 1241 och 1242 första stycket i civillagen endast kan genomföras om två personer har skulder till varandra och dessa ömsesidiga skulder är klara och förfallna. Enligt kommissionen är så inte fallet här, eftersom den första fordran är en fordran som Euratom har mot Acentro, medan den andra är en fordran som Acentro anser sig ha mot Europeiska gemenskapen, som är en separat juridisk person skild från Euratom.

47 Acentro har erinrat om att det ankommer på den som påstår sig ha en fordran att styrka denna, enligt bevisbörderegeln i artikel 2697 i civillagen. Företaget har gjort gällande att de fakturor som kommissionen åberopat till stöd för sina krav inte räcker för att styrka fordran och än mindre för att styrka att den är klar och förfallen. I

synnerhet innehåller de fakturor som ligger till grund för kommissionens krav på ersättning för telefonkostnaderna inte någon dokumentation som kan visa att kravet är berättigat.

48 Acentro har även bestritt kommissionens argument att dess skrivelse av den 12 september 1997 utgör ett medgivande av en skuld, eftersom företaget när det författade denna skrivelse trodde att det var möjligt att kvitta skulden i fråga mot den fordran som det hade mot kommissionen med anledning av tjänsteavtalet Phare nr 96-0781.00.

— Tribunalens bedömning

49 Enligt artikel 2697 i civillagen ankommer det på borgenären att styrka att denne har grund för sin fordran. I förevarande fall har kommissionen grundat sig på åtta fakturor utfärdade inom ramen för ett avtalsförhållande för att visa att Euratom har en fordran mot Acentro.

50 Som invändning mot förekomsten av fordran har Acentro i sak enbart anfört att fakturorna, som ligger till grund för kommissionens krav på ersättning för telefonkostnaderna, inte innehåller någon dokumentation som kan visa att kravet är berättigat.

51 Det ska därvid påpekas att Acentro enligt avtalet kunde välja mellan att antingen använda Ispra-anläggningens telefonväxel för de samtal som erfordrades för de tjänster som Acentro tillhandahöll (artikel 5.2 andra stycket i avtalet) eller att aktivera och nyttja den telefoni, telex och telefax som krävdes för att kunna utföra uppgifterna på

egen bekostnad, genom att betala leverantören direkt för dessa tjänster (artiklarna 5 och 7 i avtalet). Företaget valde att använda sig av Ispra-anläggningens telefonväxel och kommissionens tjänster för sina kommunikationsbehov.

52 Detta val gjorde det nödvändigt att fakturera kostnaderna för Acentros nyttjande av dessa tjänster separat. I detta syfte inhämtade tekniska avdelningen på Ispra-anläggningen förteckningar över telekommunikationen från operatören, noterade Acentros telekommunikation, beräknade motsvarande belopp och sände över denna information till ekonomiavdelningen, som ställde ut fakturan och sände den till Acentro med uppgifter om telekommunikationen bilagd.

53 Det ska således konstateras att faktureringen skedde i enlighet med artikel 8 i avtalet och att Acentro inte på något sätt under avtalets löptid invänt mot detta tillvägagångssätt.

54 Det kan vidare konstateras att det inte finns någon uppgift i akten som visar att Acentro, vid tiden för de faktiska omständigheterna i målet, bestred fakturorna i fråga eller de påminnelser som kommissionen sedan sände till företaget.

55 Tvärtom framgår det av handlingarna att Acentro, i stället för att bestrida de begärda beloppen eller kräva förklaringar till fakturorna, föreslog att kommissionen skulle kvitta skulden mot en fordran som företaget påstod sig ha mot kommissionen med anledning av ett annat avtal, närmare bestämt tjänsteavtalet Phare nr 96-0781.00.

56 Oberoende av om Acentro och kommissionen båda hade fordringar på den andre eller om det föreligger hinder för den kvittning som Acentro föreslagit, på grund av

att Acentro ingick avtalen med två olika gemenskaper – det vill säga Europeiska gemenskapen vad gäller tjänsteavtalet Phare nr 96-0781.00 och Euratom vad gäller det här omtvistade avtalet – räcker denna reaktion inte i sig för att bestrida de aktuella fakturorna.

57 Det ska därvid framhållas att avtalsförhållandena mellan kommissionen och Acentro enligt italiensk rätt styrdes av principen om god tro. Denna princip innebär att om en av parterna, i detta fall Acentro, bestrider en eller flera fakturor eller vissa aspekter av fakturorna, måste denne inom rimlig tid upplysa motparten, i detta fall kommissionen, om detta.

58 Det ankom således på Acentro att begära förklaringar eller detaljer om fakturorna i fråga vid tiden för de faktiska omständigheterna, vilket företaget inte gjorde.

59 Följaktligen ska kommissionens yrkande om att Acentro ska förpliktas att betala ett kapitalbelopp på 13 497,46 euro, avseende den fordran som Euratom har mot Acentro till följd av uppfyllandet av avtalet, bifallas.

Yrkandena om dröjsmålsränta

— Parternas argument

60 Kommissionen har anfört att utgångspunkten för beräkningen av dröjsmålsräntan är den 25 juni 2002. Den har gjort gällande att för perioden från och med den dagen, då Acentro anmodades att betala kapitalbeloppet, till och med den 10 oktober 2008, då talan väcktes, uppgår dröjsmålsräntan till 2 278,55 euro, beräknad enligt tillämplig lagstadgad räntesats.

61 Enligt kommissionen ska dröjsmålsräntan för tiden efter det att förevarande talan väckts fram till dess kapitalbeloppet betalas beräknas separat, enligt den räntesats som fastställts i den italienska lagstiftningen.

62 Slutligen har kommissionen, med hänvisning till artikel 1283 i civillagen, begärt kompletterande dröjsmålsränta. Denna ränta ska också beräknas separat, utifrån dagen för betalning av förfallna räntor och den räntesats som fastställts i italiensk lag.

63 Acentro har inte framfört några argument på denna punkt.

— Tribunalens bedömning

64 Såsom framgår av punkt 59 ovan, ska kommissionens yrkande om betalning bifallas vad gäller kapitalbeloppet på 13 497,46 euro.

65 Vad gäller räntan uppgav kommissionen i sin skrivelse av den 31 maj 2002 att kapitalbeloppet skulle betalas inom 15 dagar efter det att företaget mottog denna skrivelse, vilket skedde senast den 10 juni 2002.

66 Då frågan om ränta inte reglerats i avtalet och då italiensk rätt är tillämplig på avtalet, ska de relevanta bestämmelserna i den italienska lagstiftningen och den dröjsmålsränta som stadgas där tillämpas.

67 Enligt italiensk rätt, närmare bestämt artikel 1224 i civillagen, får en borgenär vid utebliven betalning kräva dröjsmålsränta enligt lag utan att behöva visa att denne lidit en skada.

68 Vidare kan en borgenär enligt artikel 1283 i civillagen begära kompletterande dröjsmålsränta från den dag då stämningsansökan gavs in, förutsatt att det gäller ränta för en period på minst sex månader.

69 Artikel 1284 i civillagen har följande lydelse:

”Den lagstadgade räntesatsen fastställs till 3 procent årligen. Satsen kan ändras årsvis, på initiativ av finansministern, genom ett dekret publicerat i *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana* (Republiken Italiens officiella tidning) före den 15 december året före det år räntesatsen ska tillämpas, baserat på den genomsnittliga årliga bruttoavkastningen av statsobligationer med en kortare löptid än tolv månader och med hänsyn tagen till den angivna inflationstakten för det aktuella året. Om en ny räntesats inte fastställts före den 15 december, gäller denna oförändrad under det följande året … .”

70 Denna räntesats fastställdes till 3 procent genom ministerdekret av den 11 december 2001, som publicerades i *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana* nr 290 av den 14 december 2001 och gällde under åren 2002 och 2003. Den ändrades genom ministerdekret av den 1 december 2003, som publicerades i *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana* nr 286 av den 10 december 2003, och fastställdes då till 2,5 procent

från den 1 januari 2004, vilket gällde under åren 2004–2007. Genom ministerdekret av den 12 december 2007, som publicerades i *Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana* nr 291 av den 15 december 2007, fastställdes räntesatsen till 3 procent från den 1 januari 2008.

71 Såsom angetts ovan i punkt 65, mottog Acentro försändelsen innehållande betalningsföreläggandet senast den 10 juni 2002. Tidsfristen på 15 dagar löpte således ut den 25 juni 2002. Dröjsmålsräntan började därmed löpa från den dagen.

72 Av detta följer att det sammanlagda belopp som Acentro är skyldigt att betala i dröjsmålsränta uppgick till 2 278,55 euro på dagen för stämningsansökan.

73 Acentro ska följaktligen förpliktas att betala kommissionen ett kapitalbelopp på 13 497,46 euro jämte 2 278,55 euro i dröjsmålsränta fram till den dag då talan väcktes (den 10 oktober 2008) samt dröjsmålsränta på dessa belopp, beräknad enligt den räntesats som gäller från den 10 oktober 2008 till dess full betalning av kapitalbeloppet sker.

Rättegångskostnader

74 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att svaranden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom svaranden har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

följande:

1) **Acentro Turismo SpA ska betala kommissionen ett kapitalbelopp på 13 497,46 euro jämte 2 278,55 euro i dröjsmålsränta fram till den dag då talan väcktes samt dröjsmålsränta på dessa belopp, beräknad enligt den räntesats som gäller från den 10 oktober 2008 till dess full betalning av kapitalbeloppet sker.**

2) **Acentro Turismo ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 17 december 2010.

Underskrifter